

VĚSTNÍK

ROČNÍK XXXVIII

VÍDEŇ BŘEZEN - DUBEN 1991

ČÍSLO: 3-4.

P. b. b.

Čs. lidového sdružení
a čs. katolických spolků
v Rakousku

Adresa: „Věstník“,
15, Pelzgasse 17, 1150 Wien

VÁŽENÍ A MILÍ PŘÁTELE!

Evangelia sv. Matouše a Marka zaznamenala nejtruchlivější chvíle Ježíšova umučení jeho mocné volání: "Bože můj...". Svátý Jan byl toho svědkem. Opuštěný Ježíš. Opuštěnost se na něho valila ze všech stran.

Opuštěn byl těmi, kterým prokázal velká dobrodiní. Býval obklonován ubožáky všeho druhu. Vracel jim zdraví a radost ze života. Kdž však utajil svou moc a vydal se pro spásu duší do rukou svých nepřátel, zůstal sám. Hlas se pro něho neozval. A není vyloučeno, že mezi rozvášněnými hlasy, vynucujícími si na Pilátovi rozsudek smrti pro Ježíše, slyšel Spasitel i hlasy těch, kterým s láskou pomohl. Taková opuštěnost kruší.

Ještě trpěl bylo Ježíši, když ho opustili i milovaní apoštolové. Když byl zajat, utekli od něho. Každý se hleděl zabezpečit, Ježíše ponechali jeho osudu. Tři roky je vyznamenával svou společností a důvěrnými sděleními. Před třemi hodinami je nazval při velikonoční hostině svými přáteli, a teď mu z nich nezbyl ani jeden. Vrcholem všeho byla zrada Jidášova a trojí zapření Petrovo.

Nejtrpěl opuštěnost však prožil Ježíš na kříži. Měl sice u sebe pod křížem milující drahou Matku hrstku věrných, ale ti byli sami sklíčení bezmocností a opuštěností. Člověk druhými opuštěn a mučený snese i nejhorší útrapy, má-li jen útěchu Boží. Ale právě tuto útěchu Ježíš neměl. Prožíval takovou pustou prázdnotu duše, jako by se od něho Bůh s hněvem odvrátil, jako by na něho zanevřel - a tak byl sám a sám s bolestmi těla i duše. Tato opuštěnost byla pro něho největší mukou. Nenařikal na lidskou nespravedlnost, nenařikal na kruté katany a jízlivé posměvače, nenařikal na bolestivé rány. Na žízeň nařikal proto, aby se splnilo Písmo. Když však byl zkrušen opuštěností od Boha, zanařikal nářkem velikým: "Proč jsi mne opustil?!"

Tato opuštěnost Ježíšova je hlubokým tajemstvím jeho vykupitelské lásky, kterou si o každých Velikonocích zvláště připomínáme.

JH

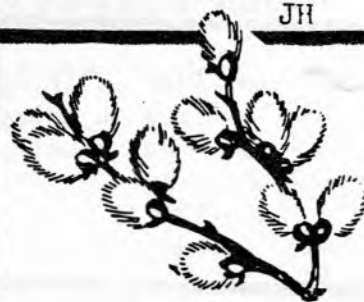
Pokoj a Dobro !

VSTAL JSEM A NYNÍ JSEM
VŽDY S TEBOU!"

To je nejen velikonoční
pozdrav Kristův pro
každého z nás, ale
zároveň nás to radostně
zavazuje:

JAK ON JE S NÁMI, TAK KAŽDÝ Z NÁS BUĎ S NÍM !
Když jsme vnitřně sjednoceni s Kristem, pak všechno
v našem životě má hluboký smysl: nejen naše práce,
ale i naše utrpení, bolest, ano i smrt -
a to nikoliv jako konec, ale jako radostný vstup
do plnosti života.
V tomto duchu jsem s vámi a s vašimi drahými.
Žehnám vám.

Váš + František kardinál Tomášek

V těchto dnech sdílíme s celým světem radost z ukončení válečného konfliktu na Středním Východě. A díky Bohu, skončil vítězstvím spravedlnosti a práva. Pacifisté chtěli "mír za každou cenu". Pro nás, kteří jsme pocítili podobně koupený mír v r. 1938 - kdy min. předseda Chamberlain se domníval, že svou "diplomacií" získal Hitlera, a uvěřil ve slíbený mír, jsme si byli neustále vědomi, že od lidí typu Saddama Hussaina nemožno čekat rozumnou dohodu. On věděl, co chtěl, a za tím šel bezohledně. Mnozí se domnívali, že Američané jdou podruhé cestou Vietnamu. Princip byl však jasný: násilí na suverénním národě nelze kondonovat. Anglie po zkušenosti z války na Falklands viděla zvláště jasně, a plně podpořila Ameriku v jejím rozhodnutí. A díky Bohu viděly tak i jiné národy a společným rozhodnutím šly do akce. Potvrdily tak svou autoritu, Dokázaly skutkem, že proti bezpráví existuje cesta nápravy: sankce, nebo i třeba ozbrojený zásah.

Jsme ale v postní době. Na jejím začátku jsme učinili nejedno dobré předsevzetí. Naši doma si jistě vzali k srdci, co doporučili čeští biskupové pro IV. rok Desetiletí duchovní obnovy národa. Přítomný rok je "rok rodinného života".

R o d i n a, ta důležitá buňka lidské společnosti prochází dobou krize. Vysoký počet rozvodů, potratů, úpadek rodinné soudržnosti a péče o mravní a citovou výchovu dětí, odcizování generací, ztráta odpovědnosti za staré a nemocné rodiče a příbuzné, konzumní a nezodpovědný přístup k pohlavnímu životu, sobectví a duchovní prázdnota v životě rodin, které jsou orientovány jen na materiální standart, a zcela zanedbávají "kulturu srdce" - to jsou některé znepokojující jevy.

Proti nim třeba zmobilizovat zbraň ducha: všechny hodnoty a mravní síly křesťanství, neboť jediné ty mohou dopomoci k vytváření harmonického rodinného života. A jako vzor je nám dána bl. ZDISLAVA, současnice sv. Anežky. Pečovala nejen o svou rodinu, jako věrná manželka a matka, zahrnula láskou všechny potřebné bližní.

Nanebevstoupení Páně — Čtyřicátého dne po vzkříšení se Ježíš vrátil k Otci. Učinil tak slavnostně před zraky učedníků. «Byl před jejich zraky vzat vzhůru a oblak ho zastřel. A když upřeně hleděli k nebi za ním, jak odchází, hle, stáli vedle nich dva muži v bílém rouchu a řekli: "Tento Ježíš, který byl od vás vzat do nebe, znovu přijde právě tak, jak jste ho viděli odcházet"» (Sk 1,9-11).

Už víc jak rok se těšíme z daru svobody. Pominul útlak a strach. Každý může svobodně vyznávat svoje přesvědčení a šířit je a věnovat se činnosti, pro kterou má chuť a schopnosti. Avšak svoboda přináší také povinnosti a klade na člověka nároky, a to závažnější a naléhavější, než kladla doba útisku. Vyžaduje daleko větší zodpovědnost: člověk se totiž může a musí sám rozhodovat.

Svoboda má své hranice: jsou jimi: svoboda druhého, právo druhého, blaho celku, svědomí a Boží zákon. Nesprávné chápání svobody odporuje, ba přímo škodí duchovní a mravní obrodě národa!

Naši biskupové doma upozorňují ještě na jiné, velké nebezpečí přítomné doby: je jím KONZUMISMUS t.j. názor a snaha, že člověk má právo všechno chtít a všechno mít a všeho užít - bezpodmínečně a za každou cenu. A v tomto že je nesmí nikdo omezovat!

My jako křesťané víme, že se nesmíme dát zaslepit věcmi a hmotnými možnostmi, abychom je chtěli dostat za každou cenu, abychom si k nim pomáhali podvodem nebo jinou nepoctivostí, nebo, abychom pro možnost mít věci, obětovali vyšší hodnoty, třeba i život nenarozený. Pro křesťana jsou důležitější věci než konto, auto, moderní elektronika, nebo pohodlná dovolená. Jsou to: pokojné srdce, radost v rodině, dobré přátelství, potěšení z poctivé práce, Bůh a jeho láska.

Zde je několik podnětných myšlenek pro naše bratry a sestry ve vlasti, tak také pro nás mimo vlast. A postní doba je "čas příhodný" pro hlubší zamyšlení.

RADOSTNÉ A POŽEHNANÉ VELIKONOČNÍ SVÁTKY VÁM

PŘEJE A VYPROŠUJE

J.S. METODĚJE, OREL, Č.L.S.A VĚSTNÍK.

Víra dává naději i sílu

Katolický kněz Miroslav Šimáček nastoupil jako mladý kaplan v Chomutově. Založil zde křesťanské společenství mládeže na základě vzájemné lásky a opravdového přátelství, mladí lidé se pravidelně scházeli i mimo kostel. To se stalo trnem v oku tehdejší státní moci a mladý kněz byl po rozhovoru na StB přeložen do Příchovic. V automapě si zjistil, že je to farnost v Jizerských horách, dvě stě kilometrů od Chomutova, na druhé straně litoměřické diecéze. Cestou se zastavil u přítele, aby mu dal radu pro působení na novém místě. Moudrý, zkušený kněz mu řekl: „Běž a měj tam ty lidi opravdu rád...“

Ve zdejších farnostech ho přivítaly poloprázdné kostely a několik starších babiček. Za několik let se ho ptal jeden ideologický pracovník: „Čím to je, že za vámi jezdí tolik mladých lidí? Jak to děláte, že za vámi sami přicházejí?“ Možná, že mu Otec Šimáček odpověděl stejně jako mně:

„Člověk musí lidem říkat to, čemu sám opravdu věří a žít podle toho, co říká. Je to jednoduchá zásada, která by měla platit pro každého vychovatele. Mladý člověk touží po spravedlnosti, dobru a lásce. Je potřebné předložit mu ideál pravdivý a čistý. Při setkáních hovoříme s mládeží otevřeně o všem, každý může říci svůj názor. Vždy si z evangelia vybereme na den jednu myšlenku a snažíme se podle ní žít. Je to vlastně snaha o uskutečňování evangelia, tedy Kristových zásad, v praxi. Mezilidské vztahy jsou dnes narušeny, mezi lidmi je chlad. Ale Ježíš na tuto nemoc přinesl lék. Řekl: Milujte se navzájem, jako jsem já miloval vás. A On za nás dal život. Je to tedy výzva k obětavé lásce, ne snadné ani laciné. Mladí lidé, kteří sem přicházejí, se učí být schopni dávat a obětovat se pro druhé. Začínají žít v krásné a přátelské atmosféře, jako bratři a sestry, jako členové velké rodiny, která má jediného Otce. Naplňují tak vlastně další Ježíšova slova: „Kde jsou dva nebo tři ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.“

Pro mladé lidi je důležitá oblast vztahu muže a ženy. Nevyhledáváme toto téma, ale ani se mu nevyhýbáme. Chápeme sexualitu jako velkou a kladnou hodnotu, pokud je na svém místě. Jako každá velká věc může lidem pomáhat, nebo je zničit. Podobně jako jaderná energie může být erotika velkým darem, pokud ji správně prožíváme, nebo zkázou, pokud ji chceme zneužít pro sebe. Křesťan vidí v Kristu vzor lásky nezištné, která myslí na druhého. Říkám mladým lidem: Bůh není zlomyslný, nechce vám něco brát. On vymyslel člověka jako muže a ženu. To je jeho dílo, jeho plán. Bůh přeje lásce, ale pravé, na pravém místě a v pravý čas. Doba, kdy objevujete jeden druhého, své názory, zájmy a svá srdce, je doba jara a příslibů, kdy ještě není čas znát všechna tajemství. Lidská bytost je veliký dar a cele by se měla darovat jen tehdy, když je jistota, že bude přijat jako dar originální a trvalý. To podle našeho názoru zaručuje pouze dobré manželství. V souvislosti s tím, hovoříme někdy o ideálu panenství. Je to něco velkého co podtrhuje důstojnost dívky a ženy. Žena nemá být pouhým objektem, ale důstojným a krásným protějškem muže. Věřím a je to ověřené praxí, že lidé, kteří uznávají křesťanské zásady vztahů mezi ženou a mužem, se nemohou snadno rozejít kvůli malichernostem, ale snaží se najít společné řešení. Pokud je každý z nich ochotný obětovat se pro toho druhého, stane se manželství lodí, která se neopouští snadno a bez zábran. Měl jsem radost, když jsem letos hovořil na louce za vsí asi ke 120 mladým lidem a viděl jsem na jejich očích, že tyto myšlenky přijali. Pochopili, že opravdová láska musí být spojena s obětí, přijali za svůj tento vysoký a náročný ideál.

Ve víře v Boha se mladým lidem otevírá svět pravdy a lásky, svět bez lži a nenávisti. Víra jim dává naději i sílu řešit své osobní problémy a ochotu zapojit se aktivně do společenského dění. V minulosti jsme často slyšeli názor, že věřit v Boha znamená nečinně čekat na vyplnění osudu. To je omyl. Ne nadarmo říká jedno přísloví: Člověče přičiň se a Pán Bůh ti pomůže. Znamená to, že musím pracovat, dělat vše, co je v mých silách. Víra v Boží pomoc mi v práci pomáhá. Pomáhá mi nepodléhat malomyslnosti, nevzdávat se, protože vím, že na vše nejsem sám. Vždyť si jen vzpomeňme, kolik síly dávala víra lidem nespravedlivě vězněným a kolik řešení nejrůznějších problémů našli věřící lidé. Jsou mezi námi schopní ekonomové, lékaři, inženýři i politikové. Tito lidé, pracující v důležitých funkcích, musí mít nejen odborné kvality, ale především kvality mravní. Víím, je to ideál, ale křesťanství staví latku vysoko. I v politice by pro nás mělo platit — nejprve jsem křesťan a pak politik. Budeme-li takto postupovat, pak i politika bude výrazem lásky a službou druhým lidem.“

J. KOČÁRKOVÁ

KRISTUS JE VŠUDE S VELIKONOČNÍ TAJEMSTVÍ KRISTOVO TEBOU!

Kdyby někdo řekl, že mše sv. je POUZE obětí Kristovou, neřekl by celou pravdu. Je zpřítomněním celého tzv. velikonočního tajemství Kristova. K tomu patří utrpení, smrt a zmrtvýchvstání. Jak je však naznačeno ve mši sv. zmrtvýchvstání? Když kněz vysloví proměňovací slova, stane se Kristus přítomným svým oslaveným tělem, které je produchovnělé, nesmrtelné, neschopné utrpení. Je přítomen v takovém těle, jaké budeme mít při svém vzkříšení.

Máme tedy při mši sv. Krista obětujícího se, umírajícího, mrtvého i vzkříšeného. Kristus ve mši sv. je ten Kristus, který už má něco za sebou-totíž Velký pátek. Člověk se nemůže oddělit od svých zážitků. Kdo z vás už seděli v komunistickém kriminále, nemohou tyto zážitky odpojit od svého života. Utrpení, umučení a umírání Páně je část jeho života, kterou ze svých osobních dějin vymazat nemůže. Je tedy Kristus v Eucharistii i se svými zážitky. Týž Kristus, s kterým se setkáváme na oltáři, je týž Kristus, který vstal z mrtvých. Na oltáři ovšem neexistují tři dny mezi smrtí a zmrtvýchvstáním-hranice času jsou vymazány. V jediném okamžiku jsou tu shrnuta písmenka všech věků.

Když tedy přicházíme na mši sv., jdeme k poslední večeři, jdeme ke kříži, jdeme k velikonočnímu zmrtvýchvstání-k hrobu, který Pán Ježíš opouští.

NA CELÝ POZEMSKÝ ŽIVOT MŮŽEME ROZŠÍŘIT toto velikonoční tajemství. Mše sv. je Jeho vtělení i narození, působení, nanebevstoupení. Ježíš se vtělil v Nazaretě-když Maria řekla své STAŇ SE! Když kněz vysloví proměňovací

slova, znovu se rodí Kristus.

Betlehem znamená "dům chleba" a Nejsvětější svátost je chlebem, oltář je Betlémem a my u oltáře jako pastýři nebo mudrci u jeslí.

SVÁTOSTNÝM POŽITÍM-SV. PŘIJÍMÁNÍM

se přítomnost Páně na oltáři ruší. Tak si to i Kristus představoval: "Kdo jí mé Tělo a pije mou Krev, zůstává ve mně a já v něm."

Svátostnou přítomnost končí, ale zachovává nám přítomnost duchovní. Odchod svátostné přítomnosti nám připomíná Nanebevstoupení - viditelný odchod Páně z této země.

NA OLTÁŘI JE NAZARET, BETLÉM, GOLGOTA,

před našimi zraky se odehrává celý život Páně, co trvá mše sv.-při proměňování a přijímání. Pokud ovšem vidíme na oltáři dary Boží, kterými se nám zprostředkuje spása, smíme tam započítat i ty statisíce let, kdy Bůh po kapkách naplňoval pro lidstvo kalich vykoupění. Tento kalich vyprazdňuje kněz jedním hltem u oltáře-je to kalich spásy-slavení eucharistie.

MŠE SV. JE PRO NÁS I PLNOST ČASU

Je o něm zmínka ve IV. kánonu před proměňováním: "A tak jsi, Otče, miloval svět, že jsi k naší spáse poslal svého jediného Syna, když přišla plnost času. Mocí Ducha sv. se stal člověkem, narodil se z Marie Panny, žil náš život a podobal se nám ve všem, kromě hříchu."

Mše sv. je jistě dílem Ducha sv. Kněží přijímají Ducha sv. ve svátosti svěcení kněžstva. Proměňují chléb v Tělo a víno v Krev Páně ne vlastní mocí, ale mocí Ducha sv., který je podle slibu Spasitelova pokračovatelem jeho díla, utěшитelem a posvětitel. V úvodu k proměňování se modlíme: "Proto tě, Otče, prosíme, ať Duch sv. posvětit také tyto dary, aby se staly Tělem a Krví našeho Pána Ježíše Krista."

Panna Maria nám dala Krista a dává nám ho i v Nejsv. svátosti. Svátostné Tělo Páně je tělem vzatým z lůna P. Marie. Jako se nemůže měnit původ materiálu ke mši sv.-pšenice, mouka, víno - a po proměňovacích slovech se mění v Krista - tak se nemůže měnit ani původ Syna Mariina. Kristův život v Eucharistii je odlišný od našeho-už dosáhl slávy a skrývá ji pod podobou chleba a vína-ale navenek sdílí náš život. Ve svátostných našich chrámech, ve městech a na vsích, mezi továrnami a na poušti, v kaplích nemocnic i věznic... Žije i v blízkosti míst, kde vládne hřích a neřest-ale špína světa se ho nedotýká. "JE NÁM PODOBEN VE VŠEM, KROMĚ HŘÍCHU!"

Podle exerceční přednášky P. Kuchaře

.....

„Nedávej se přemoci zlem,
nýbrž přemáhěj zlo dobrem“

Řím. 12,21

PRŮKOPNÍK V DIVOČINĚ

P. Josef Doležal měl jako chlapec velmi těžký úraz. Lékaři radili matce, aby se modlila, ať dítě zemře. Zbožná matka už ztratila dcerku. Chlapec se uzdravil, ale zůstaly tu vážné záchvaty - a záchvatovitě choroby jsou překážkou svěcení na kněze. Díky matčiným modlitbám a péči lékařů i tyto záchvaty přestaly a Josef se stal knězem.

Pater, když jste přišel do pohraničí, našel jste farnost v ubohém stavu. Jak jste to uvedl do pořádku?

Vstup do života v pohraničí byl šokující. Přišel jsem z brněnské farnosti, kde se žilo z víry. Ale v hrušovanské farnosti bylo přece jen zdravé jádro. Několik rodin, které měly zájem o kněze, o kostel a v první řadě o Boha. Domáhaly se totiž, aby sem kněz přišel; předtím bylo dohodnuto, že tu bude vzorný komunistický kraj, kněz sem bude smět nejvýš dojíždět. Mnozí mě proto přivítali chladně, ba nepřátelsky. Živé jádro však udělalo velmi mnoho. Na začátku jsem bydlel tři a půl roku ve filiální farnosti, rodiče tehdy byli ještě v Brně. Každý den byli v kostele dva lidé, staříčka babička a já. Pak se to trochu rozhojnilo a už to bylo veselejší. Vytvořilo se jádro věřících, o které jsem se opíral. Když je člověk nabitý velkou touhou, předávat lidem radostné poselství a stojí před prázdným kostelem, jedním či dvěma lidmi, to je smutné. Začali jsme krok za krokem připravovat plány na obnovu farní budovy, kostelů a j. budov.

Jaké máte zkušenosti s mladými lidmi?

Napřed jsem se orientoval jen na ministranty a pár děvčat. S nimi jsem vytvořil pěveckou skupinu rytmických písní s kytarou, buď pro celou mši sv. nebo jen část. Teď je to tedy lepší, ale napřed to bylo velmi slabé. V brněnské farnosti jsem měl takových skupin několik. Zde však brzo chlapci přestali ministrovat, někdy po půlroce, jindy dříve - rodiče nechodili do kostela, ba maminka nepřišla ani k prvnímu sv. přijímání svého chlapce. Spolužáci jim začali vyhrožovat, že to řeknou učitelce, že chodí do kostela - a ten strach narostl tak, že se mi vyhnuli i na ulici a nepozdravili. Zůstalo jen jádro tří či čtyř rodin, kde měly víc chlapců a z těch se vytvořil ministrantský sbor v Lito-
bratřicích. Zde - v Hrušovanech - také.

Nyní se snad už učí náboženství ve škole?

To se smělo i dřív, ale byl tu neustálý strach. Ředitel školy i učitelé byli solidní, ale cítil jsem despekt. Pak se to uvolňovalo, ale dětí moc nepřibývalo, jedni vycházeli v 7. třídě, druhí nastupovali, bylo jich stále kolem 14 ti. A zase děti z nejvěrnějších rodin.

Stejní lidé na náboženství, v kostele, na brigádách. Ale bylo to jádro, duchovní, a pak při opravách kostela a j. budov. Ti podchycovali jiné lidi, kterým se líbilo naše společenství a dostávali odvahu se připojit. Strach a demagogie byly ovšem velké. Stále nás perfektně sledovali, dělali lidem výčitky, nebo i tresty, když viděli, jak pracují na renovaci našich budov. Třebas pracovali v zadní části fary, ale tam je vidět z restaurace a stále nás někdo pozoroval, fotografoval, sledoval. Bylo to napjaté ovzduší. A žít stále ve vědomí, že jsme nežádoucí, nepohodlní, ba dokonce nenávidění...!

Musí to člověka nesmírně deprimovat.

Základem statečnosti je hluboký duchovní život, ke kterému nás vedli v semináři. Bůh sám posiluje, ale mne posilovali i farníci, kteří byli stateční, věrní a měli mě rádi. Při práci na obnově fary v Hrušovanech jsme se zpřátelili a ztmelili. Už to nebylo jen setkání při bohoslužbě, formální, ale skutečné přátelství.

Co považujete k nábož. obrodě za nejdůležitější?

Obrodu rodin. K tomu použít všechny vhodné prostředky, televizi, rozhlas, přednášky ať teologů-pastoralistů nebo laiků. Rodina si má uvědomit hodnoty křesťanství. Je to hlavní opora v národních podmínkách a úchylných od mravů kolem nás. Vytvořit Familienskirche-rodinnou církev. Rodina je základ farnosti. Jaká je rodina, taková je farnost.

Na život v křesťanské rodině se ovšem musejí už připravovat mladí-třebas exerciciemi a pod.

Máte pravdu. Vedle starosti a péče o křesťanskou rodinu je nutná péče o mladé. Buď z věřících rodin nebo o mládež, která má zatím povrchní, vlašnou víru - vést ji k hluboké víře. Je radostné, že v totalitní době se hl. ve městech mladí zajímali o víru. Ovšem i v živých farnostech venkova. Pořádala se různá tajná setkání rodin i mládeže v domech, v bytech i jinde. Na venkově méně, víc v Brně, Olomouci, Bratislavě a Praze. Byly tam biblické kroužky, někdy za měsíc, někdy častěji, a mladí lidé či rodiny se snažili realizovat křesťanství podle Písma sv., většinou pod vedením kněze. Bralo se čtení z minulé nebo budoucí neděle. Potom se přešlo k profánnímu rozhovoru, manželé a rodiče se obohacovali zkušenostmi z rodinného života, z výchovy nebo z náboženského života.

Jak vidět, udělal jste kus práce na poli duchovním i hmotném. Jak dlouho jste v této farnosti?

Jsem tu sedm let, osmý už nezačnu. (Pater jde do Velké Bíteše). Člověk cítí, že by toho byl mohl udělat ještě více, že nevyužívá všech možností, času, příležitosti, ale s pomocí Boží aspoň to nepatrně. (Oprava dvou kostelů a dvou far!)

Zápasíme s liknavostí, nezájmem lidí na venkově, s hmotářstvím, lidé jsou spokojeni s tím, co mají, a vyšší hodnoty je nezajímají. Zůstávají povrchní.

V tom se nelišíte od Západu. Zato máte víc lásky k Bohu a k svému poslání. - Děkujeme za rozhovor.

ČESKÉ SRDCE ODBOR XVII. KONÁ SVOJI

VALNOU HROMADU

14. dubna v domě JsM XVII Rosensteing. 39. zač. 15. h.

Účast členů povinná! Po valné hromadě FILM menšíny.

Bude se opravdu stavět? Zcela určitě bude! Vždyť by to byla dějinná ostuda farnosti Luhačovice, města Luhačovice, lázní Luhačovice, arcidiecéze olomoucké, kdyby se nepostavil.

Největší problém však je: kde? Kde jej stavět? Vždyť všechna čtyři dosavadní výborná stavební místa byla různými agresory zabraná či stavebně zprzněná a možnost dalšího výběru staveniště je velmi omezená. Kolik to bylo porad, výpisů z geodesie, gruntovních knih, kolik jednání a zatím vše neúspěšně. Někdo si myslí, že jeho domek potrvá s ním věčně, jiný, že jeho pozemek je ze zlata či drahého kamene, jiný, že není na to peněz, a proto se nic dělat nebude...

Ale nechme toho! To jsou faktory čistě lidské. Skutečností je, že tu máme základní kámen kostela, posvěcený 22. 4. 1990 na Velehradě samým papežem Janem Pavlem II. Je na něm nápis: "Svatý Josefe, starší se." - A sv. Josef a s ním zástup moudrých a vyznavačů z nedávného neblahého období, jimž kostel bude zasvěcen, se stará. Že nesmíme couvnout, naznačil nám tím, že jeden dobrodinec daroval na stavbu vinkulovanou vkladní knížku na 300 tisíc, skupina katolíků z Německa krásný moderní pozlacený kalich, polští dělníci ciborium, jedna dobroditelka celý nemovitý majetek a odpusťte mi, řekne snad někdo ten naivní nápad: "Když se najde deset tisíc lidí, kteří dají každý po tisíci korunách, tak to bude dohromady deset milionů Kčs. A když k tomu připočteme odhodlání i nabídku našich mužů a mládeže, že se zapojí vlastnoručně do práce, pak stavba je realizovatelná. Nevěříte? Tak jsme budovali během dvou roků zbrusu novou střechu na basilice velehradské. Hodnota díla je 20 milionů Kčs. My jsme měli počáteční hotovost 85 Kčs. Komunistický stát nám nepřispěl vůbec ničím. Naopak my jsme mu ještě museli odvést na daních a poplatcích přes půl milionu Kčs. Věřím v dobrotu a obětavost našeho lidu! Tedy stavět se bude!

Kde? Poslední, ale nedej Pán Bůh, předposlední, vyhlédnuté stavební místo je palouk před Orlikem za Elektrou, kde stávaly kolotoče. Je to asi 1 ha. Majitel asi jeho polovinu ji nabízí darem, další dva jsou ochotni přenechat své podíly za běžnou cenu. Má to však jeden zádrhel. Pozemek je v areálu sféry Státních lázní. Třeba tedy povolení Inspektorátu státních lázní v Praze. Připravujeme jednání s ním na začátek února. Doufáme, že Ředitelství lázní Luhačovice nás bude podporovat. Útvar hlavního architekta zatím vypracovává expertisu.

Chceme stavět chrám! Naši předkové, když budovali pozlovský kostel, sami chudí sbírali na svých políčkách drobné kameny a pak s láskou budovali dílo, které je jejich cťou a památkou i významným činitelem v kraji při zúšlechťování člověka.

Chceme stavět chrám! Považuji to za velkou milost, která se nám nabízí. Té se nedostává každému. Je to budování na staletí. Bude to pomník naší lásky, vděčnosti, obětavosti, kulturnosti i významný prostředek ke zkrášlení našeho města - aby bylo opět perlou Moravy...

P.R. Vašíček T.J.

LUHAČOVICE - PERLA MORAVY
TENTO ZÁKLADNÍ KÁMEN
CHRAMU SV. JOSEFA OSOBNĚ
POSVĚTIL 22. 4. 1990
NA VELEHRADĚ
PAPEŽ JAN PAVEL II
SV. JOSEFE STARŠÍ SE

Pocta kardinálu Tomáškoví

Představitelé Karlovy univerzity v Praze navštívili 26. listopadu Arcibiskupský palác a v trůnním sále udělili kardinálu Františku Tomáškoví doktorát pedagogických věd honoris causa. Kardinál Tomášek byl před tím podobně uctěn univerzitou v Pasově a katolickou univerzitou v Miláně. Děkan pedagogické fakulty Karlovy univerzity připomněl velké zásluhy kardinála Tomáška o vlastní obrodu národa.

ČESKÉ SRDCE ODB. XVII-XVIII
pořádá v sobotu 11. května v domě J.S.M. Rosensteing 39.

DEN MATEK

při kterém účinkuje dětský soubor (30.) děti

z LÁZNÍ LUHAČOVIC.

Který nám zatančí a zazpívá národní písně a tance,
při cimbaloové hudbě.

Srdečně vítáme všechny mamiky, i babičky, a vděční syny,
a dcery maminek.

ZAČÁTEK: 15 h

BUFET

Zastávka poul. dráhy 43, 44. u Rosensteingasse

Zážitek
vedoucí
teto skupiny
píše:

*

*

TICHÁ CHVILKA

SVĚPRÁVNÝ KŘESŤAN S POCITEM JISTOTY

Dnes se často mluví o pluralismu. Pluralismus politických názorů je životní zákon demokracie. Kde žijí katolíci v demokratickém státě, platí tento zákon i pro ně. Pluralismus světových názorů je samozřejmý v státech, které jsou názorově neutrální. Jen v komunistických státech je světový názor předepsaný.

JAK JE TOMU S PLURALISMEM V CÍRKVI?

Vždycky býval v Církvi pluralismus teologických názorů. Je-li teologie věda, potřebuje diskusi, potřebuje, aby se různá mínění navzájem srovnávala.

Ale každý pluralismus má své hranice. Politický pluralismus má hranice tam, kde se opouští základna demokracie. Pluralismus v Církvi má své meze tam, kde nejde o teologická mučení, ale o PRAVDY VÍRY, o základ, o nezměnitelné pravdy víry. Pluralismus, který by chtěl odstraňovat víru a rozkládat Církev, ten nemá v Církvi právo mluvit.

Jsmo hrdi na různé formulace před koncilem a během koncilu. Víra se musí /v našem životě/ odrážet, naivní víra by mohla být skoro pověrou. Svědomí se musí opírat o kritické vědomosti a křesťan musí být svěprávný.

Nyní se kritické svědomí unavilo, je bezradné - a svěprávný křesťan by měl zase rád pevnou, jistou půdu pod nohama.

To, co bylo, je velmi důležité a cenné. Víra, odrážející se v našich činech, kritické svědomí, svěprávný křesťan - to nelze odvolávat, poněvadž to má své oprávnění.

Ale u všeho musíme znát hranice. Ty jsou vždy tam, kde je člověk přetížen. Křesťan má také právo říci: nevím si rady s reflexí, nepotřebuji kritiku, nedovedu si nic představit pod pojmem svěprávnosti - dospělosti. Jsem ubohý, slabý, hříšný člověk, přicházím k Církvi, která se kdysi nazývala Matkou moudrosti, a prosím tě - Církvi, ať se nemusím stále ptát. Jsem už z těch otázek unaven. Neodkazuj mě na širokou paletu možností - ale dej mi odpověď. Podej mi své ruce a veď mne.

Běda nám, stojíme-li pak s prázdnými rukama a chceme se odvolávat na pluralismus! Pak člověk odchází a najde si odpověď jinde. Bůh nám pak u soudu vytkne: "Ptal jsem se tě na něco, ale ty jsi mi nedal odpověď!"

Odpověď - správně odpověď - je dílo milosrdenství.

Kardinál Franz KÜNIG - Vídeň

Vánoční koncert jsme s velkým úspěchem absolvovali před vánočními ve Švýcarsku. Vystupovali jsme v nádherném kostele v Bazili pro Čechy žijící v této nádherné zemi. Nikdy jsem si nemyslela, že i tak daleko od své vlasti najdu tolik krajanů. Sjeli se z blízkého i dalekého okolí, aby si poslechli krásné písničky, zvyky a tance z jejich bývalé vlasti a vzpomněli si na české vánoce u nás doma. Při českých zpívaných koledích celý kostel plakal i s námi.

Našli jsme tam mnoho nových a milých lidí - přátel, kteří na svou vlast a její řeč nezapomínají. A proto bych si moc přála, abychom i vém do Vídně přinesli kousek našeho domova, a PRO mnohé možná i pěkných vzpomínek.

Oldřiška Filipovičová

NERVOZNÍ DĚTI

Mnoho rodičů si stěžuje, jak jsou dnes děti nervózní; všichni čerti s nimi šijí, nevydrží chvíli na místě, jsou zhýčkané, neklidně spí atd. Učitelé naříkají, jak jsou dnešní žáci nestálí a neumějí se soustředit.

MALOMYSLNĚ A SKLÍČENĚ NAŘÍKÁME:

"Nevím, co s ním dělat..Nic nepomáhá! Co chcete? Je nervózní!" Použijeme všech možných posilujících léků, obětujeme vše, abychom umožnili dětem pobyt v horách nebo u moře. Je to drahé, a účinek rychle vyprchá. Jsme zklamáni. Je lépe-jako obvykle-vymýtit zlo v základech. Nervozita dnešních dětí pramení z něčeho, co jim chybělo, když byly docela malé a co jim chybí dodnes:život v klidném, mírném, tichém prostředí. Nervový systém, úžasný, ale velmi citlivý orgán lidského těla se nemůže vyvinout ve zdravý a pevný systém, nemá-li vyrovnané, klidné prostředí.

T I C H O !

Hlavní prostředek je ticho. Ticho kolem novorozenátka. Vyvarujme se hlučnosti: bouchání dveřmi, třískání nádobím atd..to jsou ty malé šoky, které ničí nervy. Maminky, naučte se jemným, mírným pohybům, vyhněte se chvatu.

A ta hlučná mluva! Zaplavujeme své nejmenší slovy lásky, něhy; unavujeme je přáním, aby před ostatními opakovalo mimiku-na kterou jsme pyšní. Kdyby naše děťátko umělo mluvit, řeklo by:"Maminko, dej mi pokoj!"

A když vyroste, neustále hubujeme a často křičíme:"Udělej to..cos zase vyvedl za hloupost..Orž se rovně..Mluv, jak se patří..už to s tebou není k vydržení.."

Jedna maminka mi řekla:"Nemluvnátka znervozňujeme příliš velkými projevy lásky a velké děti příliš častým hubováním." Matky, dávejte pozor na to, co říkáte: čím více budete mluvit, tím méně vás budou děti poslouchat.

Dítě nerozumí ani třem čtvrtinám proudu vět, které se na ně hrmou. Navíc se bojí křiku, maně se uzavře do pozice obrany, odporu, vrtochu a bude se snažit křičet

hlasitěji, než křičíte vy. A tak často děti, zvyklé na mateřské tlachání, nedávají ani ve škole pozor na to, co se jim říká.

Nikdy nepopisujeme před malými dětmi hrůzné scény, např.těžký úraz, zločin, nemoc ap. Takové události na dítě hluboce zapůsobí..Zde je pramen zdánlivě bezdůvodného strachu a neklidného spánku. Učte se mlčet! Mladá hlava registruje a uchovává v paměti, ale mladý rozum deformuje, zaměňuje, zveličuje. Ani netušíte, jaké nervové pomatení může vzniknout následkem prudkých citových hnutí příliš citlivého mozku. A konečně ÚČINKY TELEVIZE. Nemusíme ji odstraňovat, ale rozzumě jí používat. Nemá být zapnutá od začátku do konce programu. Nesmí hulákat, hrát během rozhovoru. Pozorujme své děti a jejich chování-a vyberme pro ně vhodný program. Děti jsou někdy velmi citlivé na náboženský zpěv. Sám jsem viděl dvouleté děvčátko, jak ustalo ve hře a nehybně, se zájmem poslouchalo Kyrie gregoriánské mše sv. Chceme-li se dívat na divadelní hru, uložíme dříve malé děti ku spánku. Uvažme, že křik a vášnivé projevy jsou hrubé otřesy pro jemné nervy našich dětí.

K L I D N Í R O D I Č E

Vyrovnanost maminky a tatínka je jedinečný prostředek, jak vytvořit kolem dítěte klidné ovzduší. Není nic horšího pro dětskou duši a nervy než hádky a roztržky rodičů. Dítě je vyděšeno. Roste ve strachu a hrůze ze scén, stává se z něj neurotik.Nebo reaguje celou silou svého egoismu a stane se samo nervózní, nesnášenlivé, bojovné a pomatenější než jeho nešťastní rodiče. - Umějme též zamlčet před dětmi starosti a bolesti - jako rostlina potřebuje slunce, potřebuje dítě kolem sebe usměvavé tváře.

Desetiletý chlapec, nejstarší ze čtyř bratří,se utopil. Dovedete si představit krutou bolest rodičů, jejich pláč a zármutek. Ale snad by bývalo bylo lépe, vzdálit dočasně 3 malé bratry, svědky tohoto beznadějněho smutku. Nejmladší, dnes pětiletý, působí matce mnoho starostí: jeho otázky, únik do snění, nervozita-následky smutného prostředí, ve kterém několik měsíců vyrůstal. Naše děti potřebují radost. Úsměv je výrazem klidné duše.

R E S P E K T K D Í T Ě T I

Rodiče jsou vynalézaví, mají-li vyrobit dítěti hezkou hračku, pěkně ho obléci; budme ještě vynalézavější, když jde o to, zabezpečit dítěti doma i venku ovzduší míru. V dnešním světě je to těžká věc. Musíme se nejdříve zmířit sami, my, kteří máme v duši ještě stopy války nebo válečné hrůzby. Používejme aspoň všech prostředků, které jsou v naší moci: matky, 100 x za den se snažme snížit tón hlasu, uvolnit výraz obličeje, uklidnit vlastní nervy, potlačit netrpělivost. Pokusme se získat a ubytovat v sobě mír. Bez vnitřního míru a klidného prostředí nemůže žádné dítě vynést ve vyrovnaného, sama sebe ovládajícího a klidného člověka.

**ČTĚTE A ROZŠÍŘUJTE
„VÍDEŇSKÉ SVOBODNÉ LISTY“**

ČESKÉ SRDCE, ODBOR XVII. Pravidelné výborové schůze se konají každou třetí středu v měsíci ve spolkové místnosti domu JSM Vídeň XVII. Rosensteingasse číslo 39. - Začátek vždy v 18.30 hodin. - Dostavte se všichni!

PADLÝ HRDINA

4. května 1919, se zřítil z oblak slovenský orel Milan Rastislav Štefánik, ušlechtilý syn národa, jenž přese všechno zůstává nám ze všech nejbližším, národem bratrským.

Vlast, za jejíž svobodu bojoval, v jejíž lepší budoucnost doufal, jej přijala a objala jen mrtvého...

Patří nám, protože jeho osudy byly tak těsně spojeny s osudy Čechů. V Praze studoval hvězdářství. Kolik už v tom je idealismu, kolik velikosti. Právě hvězdnaté nebe, k němuž tak často zíral, prohlubovalo v něm vášeň po svobodě, kterou chtěl vybojovat a vybojoval svému národu. Ty nekonečné prostory v něm utvrzovaly přesvědčení, že nelze býti malicherný v životě nikde.

„Štefáníkův duch neznal hranic: jeho tužby jej unášely do nekonečna. Byl hvězdářem celou svou povahou: bezstarostný, odvážný. Za vědeckými účely vystupuje na Mont Blanc, cestuje do Španělska, pozoruje hvězdy v Turkestaně, jde i daleko na Tahiti pozorovat kometu.“ (K. A. Medvecký.)

Nadšení a ideály vzházejí z Boha a jsou proto nesmrtelné, jako On. Slovenský orel Štefánik neumřel nadarmo. Z jeho čistého plamene se rozhoří nový život, nad jeho rovem se jednou sejdem, až porozumíme, že je klamně a zhozně, hledati pomoci a síly u cizinců.

Žijme v sobě idealismus tohoto skvělého vzoru, tím právě s pomocí Boží způsobíme, že jeho oběti a jeho smrt se rozpučí novým šťastnějším životem příštích pokolení.

MILAN RASTISLAV ŠTEFÁNIK

Jednou z postav slovenské historie, která nepřestala zářit v srdcích a myslích našich národů jako pověstný démant, který v zemi neshnije, je osobnost generála dr. Milana Rastislava Štefánika. Kromě okrouhlého výročí se jej připomínáme i jako symbol česko-slovenské vzájemnosti, což právě dnes nabývá nových rozměrů... Úvaha nad jeho výrokem: „Chcel by som, aby sa Slováč cítil v Plzni práve tak doma, ako sa má cítiť v Nitre. Len žiadny separatizmus!“ a poznání jeho snažení, cílů a způsobu realizace mohou být i dnes vzorem nám i našim žákům.

Občané pro celistvost státu

Na tiskové konferenci v Praze byly 26. listopadu oznámeny výsledky šetření, které uskutečnila skupina pro nezávislou sociální analýzu AISA. Čs. občané považují za nejdůležitější úkol přeměnu hospodářství, při čemž v České republice třetina dotázaných klade důraz na ekonomickou reformu, zatímco na Slovensku polovina pokládá za hlavní boj proti inflaci a sociální záležitosti. Sociologové velmi překvapila shoda veřejnosti na jednotu státu. Pro rozdělení by bylo v Čechách 12 procent, na Slovensku 16 procent. Jen 10 procent dotázaných, a to i na Slovensku, hodnotí vztahy mezi národy jako kritické. Ačkoli se dvě třetiny občanů domnívají, že jedna republika doplácí na druhou, je zřejmé, že na 70 procent občanů pokládá snahu o rozdělení státu za politickou hru, která neobráží zájmy obyčejných občanů.

SVATOPLUK A JEHO SYNOVÉ.

Moravský kníže Svatopluk byl vynikající panovník. Vládl nad mocnou říší Velkomoravskou. Se svými sousedy žil v míru. V Čechách byl tehdy knížetem Bořivoj.

Když byl stár, cítil, že brzy umře. Zavolal k sobě své tři syny. Rozdělil jim svou říši. Nejstaršímu Mojmiru přikázal, aby opatroval celou zemi. Přál si, aby jeho synové žili v lásce. Aby se nehádali. Aby nebyli jeden proti druhému. Aby si společně pomáhali.

Jak je důležité, aby jeden druhého podporoval, to jim ukázal Svatopluk na příkladě. Dal přinést tři silné pruty. Svázal je dohromady. Potom kázal nejstaršímu synovi, aby je zlomil. Když se mu to nepodařilo, dal svazek druhému synovi. Tomu se to také nepodařilo. Ani třetí syn to nedokázal. Pak dal Svatopluk každému synovi po jednom prutu. Každý prut snadno zlomil. A tu Svatopluk vážně promluvil:

„Moji synové! Jestli zůstanete spojeni v lásce a svornosti, vaši nepřátelé vás nikdy nepřemohou. Zůstanete-li každý osamocen jako ten prut, nepřátelé vás snadno zahubí a vaši říši zničí.“

Svatopluk brzy na to zemřel. Jeho synové zapomněli, co jim otec přikázal. Nebyli svorni a nepomáhali si. Nepřátelé šli proti nim. Válčili s nimi a v těch bojích byla říše Velkomoravská zničena.

Podle Augustina Sedláčka.

Posl. Erskine of Marr:

Tuším, že to byly dějiny, které — odezíraje ovšem od milosti — přivedly mne první k církvi katolické. Z dějin jsem poznal, že katolicismus je nejlepší formou křesťanství, kterou někdo může vyznávat.

Krása a presbyterianism jsou si cizí. Je to ničemná víra. Kostely jsou holé a neslušné — hotové kolny — a v jeho systému není radosti ze života, které se vám dostane v katolicismu.

G. Romanesová:

Rostoucí hereze a pohrdání autoritou přivedlo mne k pravé církvi. Poznala jsem, že přináležím k církvi a ne nějaké myšlenkové škole.

Děkujeme srdečně za dary na tiskový fond Věstníku.

ZLOČIN... A TREST?

JE TO TAK PROSTĚ... odložit svou minulost a začít znova, jako úplně jiný člověk. Samozřejmě lepší, nezatížený letitými chybami, omyly, ani vinami... Jak lehké to je, odložit vlastní viny, ba i odpovědnost za zločiny — a vytvořit si úplně novou existenci, a začít kálet do vlastního hnízda, a přitom volat: chyťte zloděje! (a dobře ve skrytu duše vědět, že zlodějem nejsou ti druzí)... Podezřele brzo jsme si zvykli říkat a psát, že „minulý režim“ nás zavedl nad okraj propasti. „minulý režim“ má na svědomí devastaci morálních hodnot. „minulý režim“ nám zkazil to a to a to, za všechno špatné u nás zkrátka a dobře může „minulý režim“.

Ale KDO to je, ten „minulý režim“? Vždyť politický režim přece dělají lidé, konkrétní lidé — a byli to konkrétní soudruzi, kteří si osobovali právo řídit tento stát, diletantsky řídit ekonomiku, kulturu, plést se do všeho, i do našeho nejnějnějšího soukromí: byli to konkrétní lidé, konkrétní soudruzi, kteří kradli svým spoluobčanům půdu, domy a jiný majetek, byli to konkrétní lidé, kteří dodnes mají na svých rukách krev z procesů v 50. letech, konkrétní lidé švali ze stránek novin, z rozhlasu a posléze i z televize proti církvím, proti pravdě, proti vši logice a rozumu. Byli to konkrétní lidé, kteří vymýšleli a schvalovali ostudné zákony, byli to konkrétní lidé, kteří špiclovali své spoluobčany, a opět to byli zcela konkrétní lidé, kteří tyto špicly najímali, kteří je dirigovali a zodpovídali za ně. Konkrétní lidé soudili své bližní a oháněli se přitom pofidérním právem, dirigovali události 17. 11. tak, aby probíhaly podle jejich krvavého scénáře — jenže události se jim jaksi „vymkly z ruky“. Byla to opět náhoda?

Ne, nic se nestalo náhodou. A nic se neděje „náhodou“ ani dnes.

Za všechny zločiny a lumpárny a podrazy, kterým museli normální lidé po únoru 1948 čelit, nenese vinu anonymní masa „minulého režimu“ — ale jen a jen konkrétní lidé.

Každý z nás má před sebou jistou perspektivu, že naše skutky, zlé i dobré, bude — až přijde náš čas — posuzovat Soudce nejspravedlivější. Mnozí z lidí si proto myslí, že člověku nepřísluší odsuzovat a trestat jiného člověka — ale to přece neznámená, že se budeme se zločinem na zemi smiřovat?! Křesťanská víra nás učí odpouštět: ale odpustit, to přece neznámená zapomenout!

Naš veřejný politický i kulturní život v současné době ještě do značné míry ovládají bývalí komunisté — ti, co ještě před půldruhým rokem pyšně třímali rudou knížku (aby ji proměně, kariéristicky po listopadu odložili), i ti, co mávali rudými fanglemi do počátku 70. let (těchto bývalých tzv. reformistů, je dokonce mnohem víc — ovládli pole v televizi v rozhlasu a velké části tisku, vládnou výzkumnými ústavy, vysokými školami... atd.). Jeden z takovýchto reformistů nedávno coby redaktor konstatoval v televizi: „je pěkné, že se zúčastňujeme války...“ Jenže když už ta válka musí být — a já osobně, promiňte, si to nemyslím — co je na ní, proboha, pěkného... ?!!!!!! Vůbec nepochybuji, že účast naší chemické jednotky ve válce na Středním východě zamýšlel i náš pan prezident jako projev dobré vůle, a možná i jako určitý akt odčinění viny (za to, že jsme Irák za vlády komunistů pomáhali chemicky vyzbrojovat). Ale *pochvalovat* si válečný stav, a říkat, že je válka *pěkná*?!

Dotyčný redaktor pronesl zmíněnou větu úplně ledově, a ostatní s ním diskutující se tvářili stejně nadšeně. A mne v tu chvíli napadlo, že dotyčný televizní kolega se vlastně za těch 20 let, co se poněkud držel „zkrátka“, vůbec nezměnil, lépe řečeno, že jeho myšlení je totožné a stejně demagogické, jako bývávalo kdysi — jen dnes „slouží novým pánům“.

Jenže — máme skutečně „nové pány“? Vždyť v mnoha případech skutečně jde o staré známé „firmy“, které lehce převlékly kabát. Když Jakešovci a spol. začali u nás předstírat, že dochází k jakési perestrojce, vyrojila se řada lidových vtipů na téma „starého psa novým kouskům nenaučíš“. A to platí dnes taky — na ty, kteří se zakuklili a odložili svou minulost. Jenže ta se nedá zapřít! Proto je tolik potřebné prověření (samozřejmě zákonnou formou) všech lidí, kteří „dělají politiku“ a vládnou. Nebudeme oplácet zlo zlem, budeme křesťansky odpouštět... ale *nikdo* nemůže chtít, abychom na zločiny zapomínali.

dr. L. STATEČNÁ

TEN NAVŽDY POSLEDNÍ Z ČÍŽKOVA „BIČE“

Jó, a toaletního papíru je teď prý dostatek — lidé už nejsou tak podělaní.

[č. 10-11/1990, XXXII. roč.]

Píše dcera z pensionu rodičům na venek: jinak se tu máme velice dobře; ráno se pilně učím a odpoledne mi krátí dlouhou chvíli ping-pong... »Poslouchej, starej«, povídá panimáma, »tý naší holce strpím všechno, ale to chození s tím Číňanem se mi nelíbí.«

MODLITBA „DOFOROTY“

Nahlédl jsem do Žofinčina pokoje

Místo aby spala s Míšánkem v náručí, klečela u postýlky, hlavu v dlaních a modlila se.

Tiše jsem zavřel dveře.

„Už spí?“ volala manželka z kuchyně, kde připravovala pití k televizi.

„Ne — ještě se modlí!“

„Asi něco vyvedla,“ podotkla babička-kouzelnice. Seděla už v ošoupaném křesle před televizí a třídila klubíčka vlny.

„O ničem nevím,“ podivila se manželka a já dodal:

„Babičko, také se denně modlíte růženec a nic špatného jste neprovedla.“

Babička jen frkla, položila krabici s vlnou na zem, dvě klubíčka jí zůstala v klíně a otevřela televizi.

Když skončila detektivka, šla žena zase do pokojíčku naší Žofinky. Za chvíli byla zpět: „Ještě se modlí,“ zašeptala s úžasem.

„Připravte se na velký výprask,“ řekla pochmurně babička.

„Mám ji vyrušit?“ obrátila se žena na mne.

„Ještě ne! Dávají kovbojku, po ní snad už bude spát. Přece se nebude modlit celou noc!“

A opravdu — po kovbojce už Žofinka spala.

Druhý večer po jídle řekla žena Žofince: „Umyt, pomodlit a spát!“

„Modlit se nemusím!“ prohlásila Žofi sebevědomě.

„Pomodlila jsem se do foroty. Na deset dní! Deset Otčenášů. deset Zdrávasů. deset Věřím v Boha, deset Pod ochranu tvou, deset Zdrávas Královno...“ Zůstali jsme jako zkoprnělí.

„Ale...“ začal jsem, žena však na mne spiklenecky mrkla. Ten večer šla Žofinka spát bez modlitby.

Druhý den při obědě stál před každým z nás talíř polévky, jen před Žofinkou mísa plná až po okraj, z které vykukovalo asi třicet játrových knedlíčků. „Polévka do foroty,“ řekla maminka, „ještě přinesu hrnec brambor a deset řízků. A máš od jídla na deset dní pokoj!“

Žofinka pochopila, že nemůže najechnou sníst jídlo na deset dní, ani se pomodlit do zásoby. A my pochopili, že Žofinka se sice musí naučit běžné modlitby, ale mluvit s Pánem Ježíšem vlastními slovy. Trochu s sebou cukala, pak našla ve večerním rozhovoru s Bohem velké zalíbení. Obracela se i na Pannu Marii, i na svou ochránkyni sv. Žofii, nezapomněla ani na zemřelého dědečka, provazoleze, jehož vousatý portrét visel na zdi. Těšila se na večerní modlitbu. Jen Pán Ježíš trpělivě vyslechl její dobrodružství a přání a neodbyl ji jako maminka: „Přestaň s tím povídáním! Už se mi rozbíhají uši!“

K.K.

TEPRVE POZDĚJI se měl národ přesvědčit na vlastní kůži, jak příznačné bylo, že ten výrok přišel právě do doby před únorovým převratem 1948. Neblaze proslulý Václav Kopecký, komunistický ministr takřečených informací, sádlil tehdy korunu svým obvykle vzteklym výlevům tím, když upozornil, že neodvratně skončí doba Masarykova hesla „nebát se a nekrást“.

To nebyl neuvážený výkřik. Šlo vpravdě o programové prohlášení strany, která se bezohledně drala k moci. Edvard Valenta se pak ještě v Dnešku tři týdny před únorovým převratem stačil zamyslet nad tím, co asi může chystat strana, která si na svůj bojový prapor vepíše principy právě opačné, než byly ty Masarykovy. Snad bát se a krást? Na břehu, který soustředil přívržence hesla prvního prezidenta, se však prý nakonec bude tísnit „celý národ, stále ještě Masarykův.“

Čas čtyř desetiletí ukázal, jak těsná i jak důmyslně utkaná byla vazba mezi nepoctivostí a nestatečností. Tolerovaná krádeže — drobné pro obyčejný lid, větší rozkrádačky pro výše postavené soudruhy — se staly součástí systému i folklóru. Nepsouly jen k tomu, aby národ (jenž stejně cítil, jak je denodenně okrádán) měl škodolibě zadostiučinění z toho, že se aspoň trochu může mstít a pocít, že spolu s nepoctivostí odvalí na druhého kus tíhy útla, který na něj doléhal. V shovívavosti vůči menším i větším krádežím byl totiž promyšlenější záměr: měly být základním konstrukčním prvkem, opravdovou výztuží toho politického a hospodářského systému, který nám přinesl únor 1948.

Programové popření Masarykova hesla signalizovalo především nástup režimu, šířeného pocitem, že má zaručenou podporu jen agresivní menšina; a že je proto v jeho existenčním zájmu pěstovat v širokých vrstvách nepoctivost, protože ta se obzvlášť dobře přátelí s nestatečností, zkrátka, že se potřebuje vychovat co nejvíce lidí se špatným svědomím, protože takovým bude dýchatečná i zatuchlost totalitních nepořádků.

A tak vznikl reálný socialismus. Společensví nasáklé kolektivním pocitem provinění. Společensví s ručením omezeným. navzájem se obávající, avšak vzájemně se také šidící. Především se šidící ledabyle odcývanou prací. Utěšující se proto, že s poctivostí se stejně nedá daleko dojít a že ten, kdo nekrade, okrádá svou rodinu. A namlouvající si, že nepořádná práce je vlastně způsobem odvety vůči nemilovanému režimu. Tomu režimu, který monopolně vlastnil celé národní hospodářství a byl tedy pro všechny zaměstnavatelem — předstírajícím, že lidem za práci platí, zatímco oni předstírali, že pracují.

Bát se a krást?

Na tomto kompromisu byla uzavřena unikátní společenská smlouva mezi panujícími a ovládanými. Mohlo se z ní vyvinout i jakési perpetuum mobile, udržující systém v jakéms-takéms chodu a prodlužující jeho existenci, nebýt té rostoucí neefektivnosti. Sám systém se nakonec změnil na **perpetuum immobile**.

V Doslovu k Radhostu napsal v roce 1872 František Palacký: „Komunismus, byť i bez krvavého boje všech proti všem provést se dal, uvedl by vkrátce celé pokolení lidské do stavu zhovadilosti.“ Prorocká slova prozíravého otce národa! Připomeňme si, že strana, která měla ve svém názvu komunismus jako cíl, vyjednala si s historií možnost působit na něm po téměř dvě pokolení. Důsledky se proto projevit musely a odstranit je nepůjde ani lehce, ani brzy.

V nedávné reportáži o naší zemi se americký magazín Time pozastavil nad tím, jak v pátek ve dvě odpoledne je strakonická silnice plná aut pelášejších pryč z Prahy; dodejme, že v těchto autech sedí řidiči, kteří možná trochu provinile cítí, že předčasným opuštěním práce něco nějak okrádají, a proto se také tak trochu bojí. Jsme prý zřejmě ta zvláštní země, kde pozice v zaměstnání se měří podle toho, jak dlouho před koncem pracovní doby se kdo může na práci vykašlat a odjet si na chalupu. Na svou! Protože dosáhl-li systém státního socialismu za čtyři desetiletí u lidí opravdu něčeho, pak to bylo obrovské zakořenění pocitu privatizace, ve smyslu dávání přednosti všemu, co si lze přivlastnit, a naopak ignorování toho, co potřebují druhí.

Náprava je už na cestě. Měla by ji přinést logika trhu. Tam se neobstojí s heslem „jeden za všechny...“ Naopak, každý tam zodpovídá za sebe, za svou práci, za její potřebnost pro druhé, za kvalitu. V dosavadním systému nepostihované neodpovědnosti a nekontrolované nevýkonnosti mohla vegetovat práce dělaná jen „jako“: neopravdově, nepřesvědčeně, nepřesvědčivě. Na trhu má úspěch jen ta práce, jejíž výsledky zákazníka přesvědčí!

Tržní podmínky budou jistě i tvrdé. Věříme však, že brzy obnoví podstatu Masarykova „nebát se a nekrást“. Tím také připraví půdu pro další zásadu, ostatně rovněž Masarykovu: „já pán, ty pán.“ Neměla by chystaná listina základních práv a svobod nějak vyjádřit právě toto vysoce demokratické „právo být pánem“? Čili někým, kdo si váží druhého, protože má důvody vážit si sám sebe. Nebylo ostatně toho dunivého, jenže dutého a většinou neupřímného soudružství za ta léta „takňák moc“?

H(yks)

Kritovo zmrtnýchvání bylo nejsilnějším zážitkem prvních křesťanů. Proto se o něm stále zmiňovali ve svých kázáních. Petr s nadšením prohlašoval před lidmi i před velehradou: «Bůh ho vzkřísil; vytrhl jej z bolesti smrti a smrt ho nemohla udržet ve své moci. — My všichni to můžeme dosvědčit» (Sk 2,24,32). — Takových svědků bylo mnoho. Pavel píše v listě Korinťanům, že se Kristus ukázal živý dokonce «více než pět stům bratřím najednou; většina z nich je posud na živu, někteří však již zemřeli» (1 K 15,6).

Dopis z Ruska

Bedřich Hostička

Čtu tuto knihu již po druhé. Je psána opravdu mistrně. Napsal ji můj dobrý přítel, dlouholetý politický vězeň poúnorového režimu stalinického Československa, dnes je profesor na edmontonské univerzitě v Kanadě, dr. Jiří Krupička.

Román je opravdu originelní. Jeho středem je pověstný dopis Andreje Sacharova, poslaný v červenci 1982 konferenci mezinárodních vědců za mír, který se mu podařilo tajně zaslat z internace v Gorkém. Konferenci překládá autor z Varšavy, kde se původně konala, do Prahy. Mistrným způsobem líčí zbabělost t. zv. intelektuálů západu, kteří se domnívají, že bojují za mír, ale ve skutečnosti tvoří kulisu sovětské propagandy. Románové líčení osudu dcery amerického vědce, jež přijela s otcem a ženichem snoubencem na tuto konferenci, a jejího milence, pražského klavírního virtuosa, doplňuje bezohledná krutost pražské Státní bezpečnosti, jež si ani v těchto osmdesátých letech nezadá se sadismem poúnorového systému. V době, kdy v Sovětském svazu probíhá *perestrojka* a *glasnost* v komunistickém Československu se opakuje Orwellův Rok 1984, navazující na poúnorovou bestialitu stále trvajícího systému.

Autor v knize znovu prožívá smutné zkušenosti jáchymovských uranových dolů, ukazující trvající krutost dnešní tajné policie i celého existujícího aparátu. Takový román by měl být svědectvím nejen pro českého čtenáře, ale pro širokou mezinárodní veřejnost v celém západním světě. Vydalo jej nakladatelství Cramerius ve Švýcarsku.

[Red.: recenzi napsal JUDr. Bedřich Hostička, doma člen Zemského národního výboru, nyní ve švýcarském exilu m. j. člen správního výboru Masarykova fondu.]

* * *

*

Můj kříž - toť láska moje daná světu,
jenž smrti ortel dal mi za odvetu.
Hle - v dáli tam ční Kalvarie téměř
a pod údery katů chvívá se země.

Již dokonáno, velká přišla chvíle,
Král s křížem svým již blízko, blízko
cíle — —.

- Ó, počkej, Pane! Za Tebou chci jít
hle, kříž svůj svírám již, jež v úděl
dals mi žiti

a rozhlížím se - hledám stopu Tvou,
chci s křížem svým jít, Pane,

za Tebou!

Ach, Ty mi mizíš v Getsemany stínu,
já bez pomoci zmirám tu a hynu.

Ó, počkej, Pane! Přispěj ku pomoci,
bych nezboudila slabá v stínu noci,
zbav duši vin a vzdal ji všemu světu,
bych kříž svůj donesla až na

Golgotu.

Jožka Vysočinská.

ČESKOSLOVENSKÉ LIDOVÉ SDRUŽENÍ V RAKOUSKU

Sekretariát: 1150 Vídeň,
Pelzgasse číslo 17

**ÚŘEDNÍ HODINY V SEKRETARIÁ-
TĚ** a půjčování knih každý první čtvrtek
v měsíci, vždy od 19 do 20 hodin.

JEDNOTA SV. METODĚJE

Ústředí: Vídeň III. Rennweg číslo 63

VII. ODBOR JSM

MŠE SV. poté **DIEXIELAND** – vyhrá-
vat bude Diexieland fary Vídeň 12 –
drážková – budvar – **neděle 7. dubna**
1991 v 10 hodin v sále Schützengasse
č. 30, Vídeň 3.

JÍZNĚ OD RIO GRANDE obrázky a
hudba Latinské Ameriky – hudební sou-
bor »GUAYAYAN« – v bufetu speciality
Latinské Ameriky – **sobota 27. dubna**
1991 ve 20 hodin v sále Schützengasse
30, Vídeň 3.

ZÁJEZD NA SLOVENSKO – organi-
zace – informace – přihlášky – Ludvík
Vávra, tel.: 812 27 05 – **sobota 18. května**
1991 až pondělí 20. května 1991.

MŠE SVATÉ NA OKRESÍCH:

I. A II. ODBOR JSM VÍDEŇ XV.:
Každou neděli a každý svátek v 8 hod.
mše svatá v kostele ve Fünfhausgasse, Ví-
deň XV.

**ČESKÉ BOHOSLUŽBY V CHRÁMU
PANNY MARIE NA NÁBŘEŽÍ** se konají
každou neděli a zasvěcený svátek v
8.¹⁰ hodin s promluvou u Otců Redemp-
toristů Vídeň I., Salvatorgasse 12.

**ČESKÉ KATOLICKÉ SPOLE-
ČENSTVÍ** při chrámu Panny Marie na
Nábřeží – **KATOLICKÝ KLUB PÁTE-
RA JOSEFA NOVOTNÉHO** 1. okres,
Seitzergasse č. 5, IV. patro: otevřeno pá-
tek od 17 do 21.30 hodin a v neděli od 9
do 11 hodin. Každý první pátek v měsíci
mše svatá v kapli sv. Stanislava od 19 ho-
din, 1. okres, Kurrentgasse 2.

OREL VÍDEŇ

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ X. Puchs-
baumgasse číslo 39a/4. Ježkova knihovna
(tamtéž) půjčuje každou první středu v
měsíci od 18 do 19 hodin. Též dle telefo-
nické dohody, číslo telefonu 62 68 204.

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ XV. Cvičí-
me každé úterý od 19.30 do 21 hodin v
Zinkgasse číslo 12, Vídeň XV. Hosté ví-
tání!

VI. ODBOR JSM XVII. koná ve stře-
du 24. DUBNA 1991 v klubovně Ro-
sensteingasse 39, I. poschodí členskou
schůzi. Promítá se též film z české menši-
ny Začátek v 18.30 hodin. – Hosté vítání.

KOSTEL JEDNOTY SV. METODĚJE VÍDEŇ 3, RENNWEG 63

KAŽDOU NEDELI se koná v českém
kostele JSM na Rennwegu číslo 63 v 7 ho-
din a v 10 hodin mše svatá s proslovem.

Příležitost ke svatě zpovědi vždy před
každou bohoslužbou.

24. BŘEZNA – neděle – Květná/pašijová:
Svěcení ratolestí a památka vjezdu do
Jerusaléma. Chrámový sbor zpívá pa-
šije o umučení našeho Pána Ježíše
Krista. **Slavná mše svatá v 10 hod.**

28. BŘEZNA – Zelený čtvrtek – Večerní
mše svatá na památku **Večeře Páně** v
18 hod.

29. BŘEZNA – Velký pátek – den přísné-
ho postu – **Památka Umučení Páně** v
18 hod.

30. BŘEZNA – Bílá sobota – **Velikonoč-
ní vigilie:** požehnání ohně a příprava
svíce, chvalozpěv »Exultet«, bohosluž-
ba slova, obnovení křestního vyznání,
slavení eucharistie v 18 hod.

31. BŘEZNA – neděle – **Slavnost
ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ** v
10 hod.

BRNO: Rektorem kostela Nanebevzetí Pan-
ny Marie v Jezuitské ulici byl ustanoven P.
František Lízna, za komunistů pronásledova-
ný. Kostel se nyní

stal po 217 letech
opět vlastnictvím řá-
du Tovaryšstva Ježí-
šova. – Také před-
stavitelé církevních
společností z Brna se
zúčastnili počátkem t.m. porad řádových
představených s kardinálem Tomáškem. Hlav-
ní zájem platil školám, výchově a vrácení klá-
šterů do rukou řádů.

PRIMÁTOŘI Z ČSL

V listopadových komunálních volbách
dosáhla Čs. strana lidová významných ú-
spěchů. Nejpozoruhodnější jsou 2 výsled-
ky v Českých Budějovicích a v Rakovní-
ku. V obou městech obsadila místa pri-
mátorů, čili vrchních starostů.

V Českých Budějovicích se jím stal br.
Ing. Jaromír Talíř, mladý talentovaný

pracovník, který si získal četné sympatie
svým volebním heslem: »Pojďme dělat
dobře dobré věci.«

V Rakovníku je primátorem br. Luděk
Češok, 56-letý ředitel st.p. Opravný
elektro a chlazení, otec dvou dětí. Jeho
krédo: »Demokracii tvoří lidé, lepší demo-
kracii tvoří lepší lidé.«

DR. BARTONČÍK USPĚL

Středočeský expres vycházející v Praze
přinesl 18.12. m.r. rozhovor s dřívějším
předsedou Čs. strany lidové, nadále po-
slancem Federálního shromáždění, dr. Jo-
sefem Bartončíkem. Řekl o svém zná-
mém předvolebním případě z června t.r.,
o němž zkrlesle psal také vídeňský
»Profil«: »Dosáhl jsem celkem jednoduše
morální satisfakce prostřednictvím velmi
výrazné tiskové omluvy, kterou jim naří-
dil soud... Rakouská strana nepředložila
žádné důkazy o mé spolupráci s StB, což
ani nemohla, protože žádné neexistují.«

DĚKUJI ČS. LIDOVÉMU SDRUŽENÍ A JSM, A VŠEM

ZNÁMÝM ZA MILÁ BLAHOPŘÁNÍ K MÝM
* 80. NAROZENINÁM. *

ŽOFIE MÁLKOVÁ.

PANI HERMINA **KUBIČKOVÁ** OSLAVILA SVÉ
100.

LETÉ NAROZENINY

DŮ DALŠÍCH LET HODNĚ ZDRAVÍ A BOŽIHO PO-
ŽEHNÁNÍ PŘEJE J.S.M. A Č.L.S.

Po oslavě svých 100. narozenin
měla také tu čest, že při malé oslavě ve farním
kostele v Döblingu jí dp.kardinál dr.König o-
sobně popřál k požehnanému věku) odjela teta na
delší pobyt k příbuzným do Čech.
Mezi dvěma světovými válkami byla učitelkou na
mateřských školách města Vídně a její dávno již
zemřelá sestra Josefa byla učitelkou na zdejší-
ších školách Komenského.